

Fricosul

de Emil Gârleanu

Iarnă. Noapte lucie pe o lume ca din povești: copaci de zahăr, câmp de cristal, iaz de oglindă. Și-n cuprinsul larg, uriașul policantru al cerului își aprinde, una câte una, luminile, ca într-o nemăsurată sală de dans. Viețuitoarele pustietății sunt îmbătate de farmecul acesta: păsările zbor ca ziua; lupul poposește pe labe, în hățișuri, și privește nemișcat; vulpea stă lângă vizuină și nu se-ndură să meargă la vânat; veverița pleacă creangă lângă creangă și hoinărește, ca o deșucheată, pădurea-ntreagă. Iar iepurele a zbughit-o la jucat. Încet, ascultând, ispitind, a ieșit tiptil-tiptil din curătură, și când a ajuns la margine și-a văzut întinderea lucie de zăpadă, a-nceput să sară de bucurie:

„Poate mai întâlnesc un prieten”, își zise iepurașul.

Și gândul îi răspunse:

„Poate mai întâlnești un prieten...”

Și iar țupai-țupai, iepurele sare vesel:

„Poate dau și peste o prietenă.”

Și gândul:

„Poate dai și peste o prietenă.”

Și mergând așa, iepurașul cu gândul își vorbesc:

„Ce lumină, și totuși luna încă nu a răsărit.”

„... Și totuși luna încă nu a răsărit.”

„Dar o să răsară.”

„... O să răsară.”

Și cum mergea pe marginea unei vâlcele, iepurașul se opri o clipă să se odihnească. Atunci, de la spate, se ridică, albă și ea, ca de gheață, luna. Stelele păliră; pădurea, copacii, tufele își dezbrăcară deodată umbra. Iar iepurașul împietri de groază: chiar de lângă el, se întinse pe pământ o arătare cu două coarne grozave. După clipa de spaimă, iepurașul se destinse ca o coardă și o zbughi la goană, se prăvăli în vale, veni de-a dura ca un bulgăre, se sculă și iar se rostogoli până jos; apoi o luă de-a dreptul, tăind câmpul. Se opri tocmai în stufăria iazului. Acolo, de-abia suflând, se ghemui cu ochii închiși... Să nu-și mai vază umbra!

VOCABULAR

iaz = lac mic, format în albia unui râu, prin adunarea apei într-o adâncitură de teren;

policandru = suport frumos ornamentat cu mai multe brațe pentru lumânări sau becuri electrice care se atârnă de tavan; lustră; candelabru;

hățiș = loc plin de măracini, desigur greu de străbătut;

a hoinări = a umbla fără țintă, a cutreiera;

curătură = loc curățat de arbori pentru a putea fi arat și cultivat;

lucie = care răsfrânge raze de lumină, lucitoare;

arătare = monstru, stafie, fantomă, închipuire;

stufărie = loc pe care crește mult stuf.

Să exersăm!

1. Ordonează următoarele cuvinte în enunțuri logice:

a) luminile, își aprinde, policandru, uriașul, al cerului

.....

.....

b) se opri, clipă, se, odihnească, să, iepurașul, o

.....

.....

c) **grozavă, o, pământ, se, arătare, pe, întindea**

.....
.....

2. Încercuiește varianta corectă de răspuns:

■ Textul lecturii „Fricosul” este scris de:

- a) Ion Creangă b) Mihai Eminescu c) Emil Gîrleanu d) Ioan Slavici

■ Personajul principal al lecturii este:

- a) un arici b) o veveriță c) luna d) un iepuraș

■ Acțiunea se petrece:

- a) într-o noapte de iarnă b) într-o noapte de toamnă c) primăvara d) vara

■ Iepurașul s-a speriat foarte tare:

- a) de lumina stelelor b) de zăpadă c) de vulpe d) de umbra sa

3. Subliniază verbele din textul următor:

Luminile cerului s-au aprins una câte una. Luna, albă ca de gheață, luminează peste iazul înghețat. Iepurașul o zbughește pe marginea unei vâlcele. S-a oprit o clipă. În spatele lui se ridică amenințătoare o arătare cu două coarne grozave.

4. Formulează enunțuri cu ajutorul verbelor selectate la exercițiul anterior:

.....
.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5. Unește cuvintele cu sens asemănător:

poposește	fugă
zăpadă	arbori
copaci	se oprește
spaimă	încremenește
goană	frică
împietrește	omăt

7. Completează următoarele proverbe:

■ *Nu știi de unde iepurele.*

■ *Cine aleargă după nu prinde*

■ *Iepurele se teme și de*

Să răspundem la întrebări!

1. Cine este autorul textului „Fricosul”?

.....

2. Unde și când are loc întâmplarea prezentată?

.....

3. Ce fac viețuitoarele pustietății?

.....

4. Cu cine stă de vorbă iepurașul?

.....

5. De cine s-a speriat iepurașul?

.....